

Reaksjoner på Annæus Schjødts kronikk i Aftenposten 24/6:

HISTORIELØSHET KAN VÆRE SÅ MANGT

Artikkelen er avvist av debattredaktør Stein Kagge i Aftenposten.

Forenklingens kunst er ingen ringe kunst. I propagandaøyemed er den særdeles brukbar. Når det gjelder å nedvurdere mennesker er forenkling sammen med fortielse ufeilbar. Har man dertil kontroll over mediene, er suksessen sikret. Annæus Schjødt er en dyktig advokat. Ingen tvil. Ovenfor skisserte teknikk behersker han til fulle. Hans

far — aktor i Quislingsaken — var også dyktig. Det var hans jobb å få dømt Quisling på alle tiltalepunkter, og det gikk greit. At vi i ettertid har funnet en god del av de papirer som Quisling etterlyste og ikke fikk benytte, er vel ikke aktors skyld? Jeg går ut fra at han var godt fornøyd med seg selv.

H.r.adv. Schjødt jr. fortsetter arbeidet, men er ikke aktor. Han har vel derfor en viss aktsomhetsplikt overfor de fakta som etter hvert er fremkommet om

Av Hakon Warendorph

okkupasjonen og dens forhistorie. Han overser dem imidlertid med suveren arroganse. Forskere og skribenter som har nedlagt uhyre meget og samvittighetsfullt arbeide uten annen hensikt enn å finne svar og sannhet så langt det er mulig, blir elegant redusert til nuller. Annæus jr. har slått opp i sin fars dokumenter og fått svar. Schjødt nevner indignert de tyske barbarer og deres voldshandlinger.

Det affiserer ikke Schjødt at hans allierte, Stalin, bragte død og elendighet over millioner, at tyske byer ble radert ut med tap av hundredetusener sivile, at repatriering av folkegrupper etter krigen resulterte i nye millioner døde, at det var USA som slapp de første (og eneste) atombomber over bebygde områder. Skadevirkningene registreres ennå. Jeg føler ingen grunn til å føre noe defensorat for tyskerne. Det ser ut til at de greier seg bra. Jeg gjør selvsagt heller ikke

Schjødt ansvarlig for nevnte grusomheter, og like lite burde Schjødt gjøre Quisling og hans tilhengere til tyskernes medskyldige.

En fallen mann er en vergeløs mann. Det skal derfor ikke å meget av mot og kløkt til for å angripe ham. Schjødt ser i facitten at Quisling var en stymper som politiker. Ja, er den vesentligste oppgave for en politiker å vinne første valg, så var han vel det. Selv sa Quisling at politikk (Forts. side 7)

Høyforræderi er ikke landsforræderi

Den begynnende rehabilitering, hvilket vil si æresoppreising av Quisling, har selvfølgelig tent en brann i rosenes (les: superjössingenes) leir. Den 24. juni var to av dem ute for å ta livet av de nye opplysninger professor Hans Fredrik Dahl fremlegger. Annæus Schjødt jr. hadde da en artikkel i Aftenpostens morgenummer, Knut Bøckman i aftennummeret. Det underlige er bare at de på et bestemt punkt *bidrar* til rehabiliteringen av Quisling istedenfor å svekke den. Det gjelder spørsmålet om landsforræderi.

«Vidkun Quisling begikk høyforræderi. Ingen omvurdering av personen Quisling kan

rokke ved dette», skriver Bøckman. Hva er høyforræderi? Jo, det er «forræderske handlinger som er rettet mot særlig høytstående personer», heter det i Aschenhous konversasjonsleksikon fra femtiårene. Schjødt er inne på det samme: «Han (Quisling) var en person som forrådde sin konge og sitt folkevalgte styre fra dag én.» Hverken Bøckman eller Schjødt beskyl- der altså Quisling for å ha forrådt sitt land, hvilket er noe ganske annet og verre. Når ens regjering har ført folket og landet ut i et ufore og er skyldig i en lang rad uansvarlige handlinger, kan det være en ren plikt å unnsi disse folk. Høyforræderi er nok

Av Hans Olavsén

juridisk straffbart, men kan være moralsk høyverdig når det går om et folks skjebne og hele fremtid. Under visse omstendigheter kan det være landsforræderi å ikke begå høyforræderi.

La oss derfor i første omgang slå fast: Hverken Bøckman eller Schjødt påstår i sine artikler at Quisling har forrådt sitt folk og sitt land. At de ikke forstår at han gjorde hva han gjorde fordi han elsket sitt land høyere enn de aller fleste, er en annen sak. Hva som bekymrer Schjødt er at den nyere historieforskning etterhvert kommer til at krigen

og kampen mot okkupasjonsmakten var «et slags politisk spill, hvor man like godt kunne komme til det ene som det annet standpunkt.» At han er redd for at dette vil bli en godtatt oppfatning, er rimelig nok, for det fører selvfølgelig til at hans gode selvbilde faller sammen. For egen del hevder han det gamle jössingsynet at dette var et oppgjør mellom «de snille» og «de slemme». I den sammenheng regner han opp alt det stygge «de slemme» angivelig har skylden for. Det er bare det at han på den ene side ikke skiller mellom NS-folk og tyskere, og på den annen side ikke nevner et ord om «de snilles» ugjerninger,

enten det nå gjelder bolsjevismens forbrytelser eller de vestalliertes terrorbombing, atombombene over Hiroshima og Nagasaki, utryddelsen av millioner tyske fanger og flyktninger osv. Det finnes overhode ingen balanse i det bilde han forsøker å gi av det som dengang skjedde.

At Quisling hadde et klart alternativ for norsk politikk, er helt tydelig. Han var helt fra annen verdenskrigs begynnelse fullstendig klar over at sluttoppjøret ville finne sted mellom Sovjetunionen og Tyskland, og at det verst tenkelige alternativet var at Sovjetunionen skulle (Forts. side 7)

ANNÆUS SCHJØDT OG HISTORIELØSHET

H.r.advokat Annæus Schjødt har i Aftenposten referert og utbrodert tidligere partsprosedyre mot Quisling og andre i en stil og med en ordbruk som ligger et par generasjoner tilbake i tiden. Om nyanser var merkbare så gikk de i nedsettende retning. Dette skjedde etter at Schjødt hadde lyttet til en paneldiskusjon i NRK-TV om et samtidig TV-intervju med en professor om dennes nye bok som ennå ingen hadde lest. Bortsett fra en eldre dames bifall skal deretter visstnok bare Knut M. Hansson fått la sin mening høre i avisen. Hans innlegg kan for noen muligens fortone seg litt unødvendig siden alle jo vet hva han mener om slike emner, og især hva Schjødt mener om Quisling og noen titusener andre hvis etterkommere idag kan anslås til

et par hundretusen nordmenn.

«Plassmangel og overvelden- de stofftilgang» var grunnen til at Aftenposten med beklagelse ikke kunne slippe til andre enn Annæus Schjødt og Knut M. Hansson. Deres skriverier be- krefter for øvrig bare at man med letthet på forhånd kan regne ut hva de vil mene. Begge oppviser en urokkelig stabilitet i sine oppfatninger gjennom flere tiår uaktet store forandringer i verden og et vell av nye opplysninger og vinklinger. Ingen kunne derfor bli tilført noe, hverken de som leste Schjødt/Hansson eller de som lot det være.

Siden Schjødt/Hansson ikke har lest boken så kan det følgelig ikke være dens innhold deres skriverier dreier seg om. Utgangspunktet for nedsablingen

Av Arne Borgir

av medborgere er hva som ble sagt om hva forfatteren sa om hva han hadde skrevet. Mindre konkret kan neppe grunnlaget for en diskusjon ha vært på nærmere femti år, men det fikk Schjødt til å koke over i kjent stil og Hansson til å klappe ærbødig.

Ensidig partsprosedyre i avisene uten replikkrett er noe som mange i lange tider har måttet tåle og venne seg til, og det er lite som tyder på at juristen og rettferdighetens vokter Annæus Schjødt lider under anfektelser på vegne av ytringsfriheten av den grunn.

Det er umulig å følge Schjødt når han forsøker å innsnevre den annen verdenskrigs problematikk og jeg skal ta et

eksempel:

Sett at en britisk flyver frakter utstyr til geriljakrig samt en norskåttet kommandosoldat inn over Norge under krigen. Det kan neppe være noen tvil om at flyveren gjør sin innsats for å bevare det britiske imperium som den gang undertrykket ca. 500 millioner mennesker. Utstyret til geriljakrigen slippes ned til en mann som tilhører den kommunistiske frigjøringsbevegelse og som kjemper for verdensrevolusjonen og et Sovjet-Norge underlagt Moskva. I fallskjerm forlater den norske kommandosoldaten imperialisten for å slutte seg til revolusjonisten. Ingen av de to sistnevnte bryr seg det døyt om Norges frihet og selvbestemmelsesrett, nærmest tvert imot. Kampen mot Tyskland er det viktigste

for dem, nazisme eller ikke.

Schjødt tar også feil når han betrakter nasjonalsocialismen som et samfunnssystem. Mer enn noe annet var den en bevegelse som oppstod i protest mot det mest idiotiske som europeiske politikere, demokratiske vel å merke, noensinne er blitt enige om og har påtvunget andre: — Versailles-freden; — og for å bekjempe det dummeste og mest bestialske politiske system som noensinne har eksistert: — Bolsjevismen; — og for å løsrive seg fra utbytting av arbeidende og skapende mennesker: — renteslaveri og internasjonal kapitalisme.

Det ble aldri skapt noe samfunnssystem. Napoleon rakk å gjøre det, Hitler ikke. Han kom til makten på demokratisk vis, (Forts. side 6)

BLIKK PÅ VERDEN

Av Arbirer

Farvel til u-hjelpen?

Under denne overskrift skriver Høyrestoringsmannen Ingvald Godal en artikkel i Aftenpostens morgennummer 25. juli. Det bemerkelsesverdige er at han selv har syv års u-hjelpsarbeide bak seg. Han vender tommelen nådeløst ned: «Slik Spania ble ødelagt av gullet, er Afrika ødelagt av hjelpen. Stå-på-vilje fra uavhengighetskampen ble erstattet av en korrumpert tiggermentalitet, som i sin tur bidro sterkt til det vanstyre som i dag er Afrikas svøpe og største problem.»

Med disse ordene fastslår Godal to vesentlige ting som nå erkjennes før man kan komme videre, nemlig

at u-hjelp er direkte skadelig og

at Afrikas nød i overveldende grad skyldes vanstyre.

Løsningen finner Godal i slagordet «Trade, not aid» («Handel, ikke hjelp»). Med andre og klarere ord betyr dette: Afrika må produsere varer som andre vil ha. Afrikanerne må arbeide og skape noe. Det er den eneste varige løsning på deres problemer. At vi i mellomtiden kan yte nødhjelp i akutte situasjoner, er en annen sak.

Som en av konklusjonene kommer Godal til at i-landene bør skjære ned på u-landenes gjeld fordi den i første rekke skyldes dårlige råd fra vestlige «eksperter». Vi er altså under ingen omstendigheter ferdig med elendigheten.

Ellers plasserer Godal skylden for miseren der den hører hjemme: «Den eneste som vel virkelig har tjent på saken, er glansen i den selvpolerte glorien med Kristelig Folkepartis som den mest skinnende av dem alle».

Serbisk herrefolksmentalitet

De siste ukers begivenheter i Jugoslavia viser tydelig hva jeg et par ganger tidligere har pekt på i denne spalte, nemlig at den sydslaviske union i høy grad vanskeliggjøres av at serberne skal spille herrer. Vi har vært vitne til hvordan den serbiskdominerte hæren flere ganger har forsøkt å knuse de slovenske og kroatisk frihetsbestrebelsene. I tillegg representerer serbiske terrorister i Kroatia et betydelig problem.

De nasjonale forskjeller i Jugoslavia kan vel i noen grad sammenlignes med dem vi har i Skandinavia. De er med andre ord relativt ubetydelige. Men heller ikke vi har nådd frem til varig enhet noen gang. Når Norge brøt ut av unionen med Sverige i 1905, var det på grunn av en svensk vilje til dominans som vi ikke kunne tåle. Når vi så vet at den serbiske herrefolksmentalitet alltid har vært mange ganger verre enn den svenske, bør vi nordmenn ha all forståelse for at Slovenia og Kroatia bryter ut av den sydslaviske union.

Penger i Sør-Afrika

I Sør-Afrika er det som bekjent to bevegelser som arbeider for de sortes likestilling, nemlig hat- og voldorganisasjonen ANC på den ene side og zuluenes alltid forhandlingsinnstilte Inkatha på den andre. ANC har i alle år fått millioner på millioner kroner i støtte fra fremmede land, deriblant Norge og en rekke kommuniststater. Ingen har laget noe oppstyr i den anledning, enda det er en høyst tvilsom praksis både å ta imot penger fra kommunistregimer og for demokratiske stater å yte bidrag til voldsbevegelser.

Inkatha har på den annen side måttet greie seg med de midler dens ikke altfor rike medlemmer kan skaffe den, og likevel er den en bevegelse av adskillig større omfang enn ANC. Nå viser det seg at Inkatha for noen år siden har fått noen få hundre tusen kroner fra den sørafrikanske regjering, og straks blir det oppstandelse i hele verdenspressen. Riktignok er det uklart å gi pengebidrag til en politisk motstander fordi det kan se ut som et forsøk på å kjøpe ham, men på den annen side er det vel ikke så rart at man favoriserer den opposisjon som arbeider i akseptable former fremfor den som griper til vold og terror.

Medias oppblåsning av denne saken viser deres fullstendige mangel på sans for proporsjoner.

Iran på bedringens vei

Etter ayatollah Khomeinis død har Iran langsomt, men sikkert moderert sin hatholdning til de «vantrø». Gulfskrigen representerte det endelige vendepunkt i og med at Iran inntok et standpunkt til fordel for FN og amerikanerne. I økende grad åpner man nå døren for utenlandsk økonomisk og annen innflytelse. Årsaken er selvfølgelig den sterke reduksjon av den jevne iraners levestandard som har funnet sted siden den islamske revolusjonen. På lengre sikt ville den truet regimets stabilitet. Men i alle fall er det godt å se at de mest fanatiske mullaher mister makt.

OM LIDICE OG ANDRE TRAGEDIER

«Sarpen» mintes 1. juni massakren i Lidice foretatt av de tyske okkuperanter den 10. juni 1942. Forfatteren av dette innlegg påpeker i den anledning den absolutte ubalanse i redsels-skildringene som har rådet. Dette tilskriver han det kjente faktum: Seierherrene skriver alltid historien. Glosli ønsker mere likevekt i denne lite oppbyggelige avveining og skriver:

Vel — høytidelighetens forsonende budskap er bra, men nå, snart femti år etter krigsslutt — er alt av styggedom i den andre verdenskrig raket fram, uansett hvilken side det foregikk på? Er denne framstillingen blitt noe haltende pga. et gammelt sannhetsskorn: «Seierherren skriver alltid historien», eller «å fortie sannheter er de første skritt mot løgnen», eller at vi etter denne krigen har hatt en enestående utvikling av media når det gjelder radio, TV og aviser — som vel har blitt bare til den ene parts gunst. — Samt at den tapende parts dokumentasjoner om begått urett, ble båndlagt til 1955. Siden har disse verker spilt liten rolle, fordi de så allikevel ikke kommer frem i det offentlige, eller det er upopulært å omtale dem. Derimot overøses markedet fremdeles med litteratur og filmpropaganda fra den annen side.

Den nåværende og sympatiske tsjekkiske president, Vaclav Havel, sa under sitt besøk her i fjor: — «... for det finnes ikke full frihet der hvor sannheten ikke får komme fritt frem. La

Av Håkon Glosli

oss forsøke i dette så tungt prøvede område endelig å kvitte oss ikke bare med vår angst for løgnen, men også vår angst for sannheten. La oss endelig se rolig og intenst oss selv, vår egen fortid, nåtid og fremtid i øynene. Vi kan bare kave oss ut av tvevtydigheten der vi gjennomskuer den». — Havel siktet her sikkert bl.a. til sitt eget lands behandling av 850.000 tyskere i 1945 med opprettelse av 1215 interneringsleire, 846 arbeids- og straffeleire, 215 fengsel, hvor de internerte ble forfulgt og mishandlet, skutt, slik at titusener omkom. Og han tenkte vel også på Titos totale utryddelse av den tyske minoritet i Jugoslavia i årene 1944 til 1948, 600.000 mennesker, foretatt på de mest bestialske sett. Dette selv om mange av den tyske minoritet hadde like lite til overs for okkuperanten som serberne selv. Men det var partisanene som styrte, og regjeringen lovfestet at alle tyskere skulle vekk. De ble ved lov fratatt oppholdstillatelse og retten til å besitte eiendom. Nå eliminerte jo Tito, den stort dyrkede statsmann, kanskje like mange av sine egne landsmenn, men slikt har jo vært kommunismens vis i de vel 70 år den har eksistert for å få fremme frihet, likhet og broderskap.

Havel erindret vel også hva den amerikanske senator William Langer beskrev i senatet 1950 om utdrivelsen av tyskerne i 1945 fra deres gamle områder i øst: «Massefordrivelse

er en av de største forbrytelser og som vi har direkte andel i. Det er utrolig at amerikanerne er involvert i en slik voldshandling som disse massefordrivelsene er. I hele historien finnes det ikke en så avskyelig forbrytelse nedtegnet som berettelsen om hva som foregikk i Øst- og Mellom-Europa. Hele 15—20 millioner mennesker er rykket opp med roten fra sine tusenårige bosteder og kastet ut i et levende helvete eller drevet som kveg gjennom Europas ruiner. Kvinner og barn, gamle og hjelpeløse, uskyldige og skyldige er blitt utsatt for hittil uovertrufne volds gjerninger.»

2,8 millioner ble drept før og under denne fordrivelsen. I tillegg omkom enda flere etter fremkomsten i det russiskokkuperte Øst-Tyskland pga. utmatelse, sult og sykdom. Det lover ikke godt for en bedre verden at slike hendelser som dette — så så slikt utenfor stuedøren — i etterkrigstiden er forbigått med en slik utrolig stillhet.

Kampen for menneskerettigheter har etter krigen ikke hatt suksess selv om Amnesty International ble satt i drift fra 1961 og sikkert har utrettet mye positivt. Forbrytelsene mot menneskerettighetene har bare øket, fikk vi høre i en melding her forleden dag.

Skaff en abonnent på «Folk og Land»

Professor på ville veier?

Av O. Nygaard

I debatten om professor Hans Fredrik Dahls Quisling-biografi synes professoren å være av den oppfatning at uten Vidkun Quisling ville tyskerne aldri ha kommet til Norge, og landet ikke blitt okkupert.

Dette er som Magne Skodvin på sitt beste eller verste... som man vil.

Vi vet, vi som vet litt, at engelskmennene med Winston Churchill i spissen allerede høsten 1939 begynte å sysle med planer om å trekke Norge (og Sverige) inn i krigen. Dette i første rekke for å stanse den svenske jernmalmen fra Kiruna til Narvik og derifra med båt langs den norske kyst til Tyskland. I planen inngikk okkupasjon av bestemte områder i Norge.

Hvis denne planen var blitt gjennomført, tror da noen at tyskerne ville blitt sittende i Berlin med hendene i fanget og bare sagt «jasså»? Det finnes kanskje

en eller annen professor som tror det, men ikke opplyste, tenkende mennesker med sunt folkevett.

STASI BESKYTTET BRANDT

Da det 27. april 1972 ble reist mistillitsforslag mot daværende forbundskansler Willy Brandt, betalte det østtyske sikkerhetspolitiet, Stasi, forbundsdagsmedlemmet Julius Steiner (CDU) DM 50.000,- for å stemme til Brandts fordel. Slik ble Brandt reddet, og så mye betydde Brandt for kommunistene. (Kilde: «Die Welt» 2/3 1991).

Tyskerne ville ha kommet med brask og bram. Norge ville ha blitt en blodig slagmark. Ikke bare Elverum, Nybergund, Molde, Namsos og Bodø ville blitt bombet tilbake til stenalderen. Hele landet ville blitt lagt i ruiner og hundretusener av mennesker ville blitt drept. Hvem som til slutt hadde gått seierrikt ut av kampen, er uvisst, men tyskerne ville i allfall ha kommet til Norge. Den saken er klar, professor Dahl. Du er på ville veier med din påstand.

Det er forøvrig påfallende at professor Magne Skodvin tross oppfordring ikke ville stille opp i debatten i «Antenne ti». Det sies at Magne Skodvin har tunge dager nå. Sover han godt om nettene, montro. Kanskje har han begynt å få hallusinasjoner og ser skriften på veggen. «Mene, mene tekel ufarsin». (Du er veiet, og funnet for lett.)

Forvarslet til det Babylonske rikets undergang:

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
AAGE-H. BERG

Redaksjonssekretær:
HAKON WARENDORPH

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.

Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;

Mandag, tirsdag og torsdag kl. 11—15.

Telefon: (02) 19 06 71 — (Telefonsvarer).

Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 130,- (i omslag kr. 150,-). Utlandet + kr. 10,-.

Giro: Post 5 16 45 04, Bank 6063.05.01248

Abonnement (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.

Annonser forskuddsbetales med kr. 2,- + m.v.a. pr. spaltem.m. Minstepris kr. 100,-.

Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

ISBN 0802-9652

Om bladlapper og sådant mere

Oppi det høye nord sitter en betydningsfull mann. Gudmund Andreassen heter han og besidder et skrivebord, «Mange besynderlige publikasjoner flyter inn på mitt skrivebord,» beretter han nemlig. Således også en liten bladlapp, Folk og Land. Det følger en overbærende, lett undrende betraktning over en aldrende redaksjon som holder liv i en fornummet kuriositet.

Vi forstår at han er redaksjonelt tilknyttet avisen Nordlandsposten, og da vi verken i ungdom eller format kan måle oss med NP og medarbeider Andreassen, burde vi vel unngå konfrontasjon. Hans velformede infamiteter og subtile utnyttelse av sin egen mangel på kunnskaper om det han behandler, provoserer imidlertid til å stå opp av vår grav. Det er nemlig der medarbeider Andreassen på det nærmeste har plassert oss. Vi mener imidlertid at dette vårt korte perspektiv på egen fremtid, gir oss god grunn til å stå på med et arbeide vi synes er nødvendig.

Vi inntektsfører først det at vi har maktet å irritere herren ved skrivebordet. Verken ironien eller den artikulerede indignasjon kan skjule det. At vi fortsatt befatter oss med okkupasjon og landssvikoppgjør og prøver å finne forklaring på at en stor del av nasjonalsinnede nordmenn av alt mulig blir dømt som forrædere, det er for Andreassen et senilitetsfenomen. At avisen (unnskyld, bladappen) er organ for Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, er ingen formildende omstendighet. Slike omstendigheter er vi da heller ikke bortskjemt med.

Historie befatter seg med det som har hendt. Anderledes kan det selvsagt ikke være. Men historie blir bare historier (som historieprofessor og utenriksminister i Nygaardsvolds regjering i 1940, formulerte det så treffende) når kjennsgjeningene utnyttes selektivt eller forties.

Gudmund Andreassen hører tilsynelatende til typen lettvinde skribenter som scorer poeng alla Stutum på fordommer og uvitenhet. Det er mange mennesker som vil ha det slik. Lettvint og ferdig tygget. — Readers Digest. Slike skribenter lukker øynene for realiteter. De registrerer ikke at det er opprettet professorater i det som Folk og Land befatter seg med. At radio og fjernsyn stadig kommer tilbake til det, går upåaktet hen, og de tusener av bøker, avhandlinger og avisinnlegg affiserer ikke det ringeste. Heller ikke at okkupasjonen og dens for- og etterhistorie har vært gjennomgangstema i ti-tusener 17. mai-taler frem til nå og fortsatt vil bli det. Dette er for brysomt for Andreassen og hans geliker å ta hensyn til.

Disse lettvektere har ikke forstått at historievurdering og forskning har en misjon, et formål utover «mimring». Den skal så langt det er mulig gi et riktig bilde av det forgangne slik at de erfaringer og lærdommer vi høster av historien kan være til hjelp når vi skal orientere oss i samtiden og innrette oss mot fremtiden.

Nei, slike ting har ikke medarbeider Andreassen særlig sans for. Derimot har han en utsøkt sans for allegorier. Med Olufsk frodighet maler han oss arme overåringer limt fast i et klister som bare døden kan frigjøre oss fra. Vi registrerer med glede at vi ikke også i et kommende liv skal henslepe våre dager i samme begredelige posisjon.

Nasjonalisme og europeisk samarbeid i Quislings tanke

Av P. O. Storlid

Det er ikke uforenlig med hverandre, det er tvert imot i vår tid nødvendig å være en god nordmann, en god germaner, en god europeer.

Vidkun Quisling

Det tyske folk trenger en ny nasjonal selvbevissthet... Den nasjonale selvhevdelse betyr ikke fornektelsen av, men er forutsetningen for et levedyktig internasjonalt samarbeid.

Dr. Kurt Schumacher

Som en følge av senere tiders økende interesse for det virkelige, uretusjerte bilde av Quislings person og tankeverden er også dukket opp spørsmålet — delvis i påstandts form — om hvorvidt hans nasjonalisme og hans europeisk-føderalistiske idéer skulle være uforenlige og følgelig røbe en grunnleggende forvirring i hans tenkning, eller også et utslag av opportunistiske hos en mann som utelukkende orienterte seg etter øyeblikkets politiske konjunkturer.

Det siste kan lates ute av betraktning, idet dette dobbeltpor i hans tankebaner eksisterer like fra hans første politiske ytringer til hans siste. Det er under alle omskiftninger konstant, og spørsmålet eller påstanden sier ingenting om Quisling, men i alle fall så mye om opphavsmannen som at han må være ukjent med det kildemateriale som foreligger.

Derimot fortjener spørsmålet om forvirring eller selvmotsigelse en nærmere drøftelse. Delvis kan det ha sin opprinnelse i det meningsinnhold man tillegger de anvendte uttrykk. Hverken norske eller utenlandske leksika som er konsultert gir noen entydig definisjon av begrepet «nasjonalisme». «Internasjonalisme» er i flere overhodet ikke medtatt. Legger man til grunn ekstreme tolkninger av ett eller begge, er de opplagt uforlikelige. Men nå var Quis-

ling av vesen avgjort ingen ekstremist, men tvert imot en syntetiker som bestrebet seg på å forene tilsynelatende motsetninger. Hans taler, litterære produksjon og «universisme»-filosofi vidner entydig om det.

I alle fall ved utelatelse av Quislings «germanske» mellomstadium fremtrer sitatene ovenfor så vesenslike at en forbytning av navnene under dem ikke ville fått selv en meget skarpsindig leser til å reagere. Det trengs bare å sette «tysker» for «nordmann». Dr. Schumacher befant seg på en helt annen kant enn Quisling: Han var de tyske sosialdemokraters leder i Bundesrepublikks første år, men har i dette spørsmål tydelig tenkt i samme baner som Quisling. Det skjemmer ingen av dem.

Forstår man nasjonalisme som besinnelse på de nasjonale grunnverdier som fundamentet for et livssyn, er man ikke mere ekstremist enn f.eks. Goethe eller Solsjenitsyn. Og oppfatter man føderalisme eller «internasjonalisme» som en streben mot samvirke og begrenset sammenlutning av vennligsinnede og likestilte folk, er man det heller ikke mere enn f.eks. mennene bak USA's grunnlov eller EF-traktatens fedre. Det er bare de ekstreme tolkninger som frembringer den tilsynelatende motsetning, nemlig når nasjonalismen forveksles med sitt hellige vrengebilde sjävinismen, og internasjonalisme forstås som en nivellerende og kulturødeleggende idé som f.eks. marxismen. Det er tilstrekkelig klart at slike ekstreme tolkninger ikke lar seg anvende overfor Quislings bruk av begrepene.

I Quislings tilfelle foreligger mere enn tilstrekkelige dokumentasjon til å fastslå både hva han selv la i begrepene, og at han gjennom hele sitt politiske

virke holdt fast på sitt klart uttrykte grunnsyn: Bare med sikkert rotfeste i det nasjonale kan hvert enkelt folk gjøre sin innsats i det alltid fremadskridende skaperverk som alle er satt til å medvirke i. Men i en verden som i en viss forstand stadig blir mindre, og hvor ikke-europeiske makter ideologisk og militært truer Europa, fordres også et tettere samarbeid til vern om de europeiske folks livsinteresser. Ut fra dette grunnsyn er det logisk at han ser for seg en trinnsvis utvikling fra et nordisk via et germansk til et alleuropeisk samarbeid. Det «germanske» er tidligere omhandlet i FoL 6/87, og den interne NS-strid om innholdet i dette er fremragende fremstillet i Øystein Sørensens senere bok om emnet.

Det vesentlige kildemateriale til besvarelse av det stillede spørsmål er å finne i «Russland og Vi», «Retningslinjer for Nordisk Folkereisning», NS' program, Quislings utkast til en Europa-pakt, hans «Denkschrift» til Hitler om Russlands og øvrige sovjetfolks fremtid, og i hans fragmentariske skisse til en europeisk forbundsforfatning. Dette siste er et uferdig, håndskrevet utkast, vesentlig på tysk, og i likhet med «Europa-pakten» tidligere omtalt i FoL.

Resultatet av denne syntese av nasjonalisme og føderalisme ville vært et forenet Europa bestående av likeberettigede og likeaktede stater med fullt indre

(Forts. side 7)

Professor Johan Vogt død

Professor Johan Vogt, en særpreget skikkelse i norsk kulturliv, er gått bort. Han trodde på kontakt og dialog og var sammen med pater Rieber-Mohn drivkraften bak de såkalte «klostermøtene», der fremtredende motstandsfolk og NS-folk møttes i et forsøk på å komme frem til gjensidig forståelse. Til en viss grad har nok disse møtene moderert hetsklimate mot NS-folk.

Også ellers hendte det at Johan Vogt tok kontakt med f.eks. INO for å innhente opplysninger i saker som opptok ham.

Norge ville ha vært et bedre sted om vi hadde hatt flere mennesker som Johan Vogt.

Før vi konstaterer om Vår Herre følger Andreassens pålegg om løslatelse, er vi faktisk mere interessert i om den flom av etterkrigs litteratur om temaet som har vellet over vår land i alle år etter krigen, skulle skvalpe innom Andreassens skrivebord i det høye nord og etterlate noen hundre publikasjoner som kanskje ville skjule vår lille bladlapp for hans indignerte blikk.

Skulle Gudmund Andreassen noen gang få lyst til å gjøre seg kjent med det nyere forskning har kommet frem til, og det vi som nå er gamle, visste og mente som unge da vi måtte ta våre avgjørelser og handle deretter, ja, skulle et slikt ønske melde seg da står vi gjerne til disposisjon. Vi har både minner og viten å øse av. Vi er også klar til selvkritikk når fordomsfrie samtaler kan komme igang. I mellomtiden må han ha oss unnskyldt at vi ikke kan forflytte de begivenheter det her dreier seg om til noe annet og senere tidspunkt.

NASJONAL SAMLING I TREDVEÅRENE

Nasjonal Samling er uløselig forbundet med Vidkun Quisling, en mann det har stått strid om, men som ingen kan stille seg likegyldig overfor. Han ble født i 1887 i Fyresdal i Telemark, der han vokste opp i et meget lærd prestehjem. På skolen gjorde han det svært bra og viste bl.a. sjeldne evner i matematikk. Hans eksamen fra Krigsskolen var så god at han fikk såkalt innstilling til kongen. Deretter gjorde han tjeneste i Generalstabens, men ble snart sendt ut som militærattasje, først til Helsingfors og senere til Moskva, der han opplevde bolsjevikrevolusjonen.

Under sitt opphold i Sovjetunionen ble Quisling av Fridtjof Nansen utpekt til å lede det meget omfattende hjelpearbeidet under hungerkatastrofen i Ukraina.

Til å begynne med hadde Quisling adskillig sympati med revolusjonen, for han innså det måtte forandringer til i dette tilbaketrukkede landet. Føydalstyrets tid var forbi. Etterhvert ble han imidlertid mer og mer betenkt både over de revolusjonæres uhemmede voldsbruk og deres stadig klarere ønske om å sette i gang verdensrevolusjonen.

Da han kom hjem til Norge, skrev han i 1930 boken «Russland og vi», som på alle måter er en utmerket analyse av sovjet-systemet. I boken foreslår han også det som senere kom til å bli hans politiske kongstanke, nemlig opprettelsen av et stornordisk forbund til vern mot den dødelige trusel som forelå fra sovjetstatens side.

Han skriver: «Når det forholder seg slik som det virkelig gjør, at bolsjevismen er en sammensvergelse mot den nordisk inspirerte europeiske civilisasjon; at den i første rekke går de nordiske livsidealer på livet; og at de største motsetninger i verden i vår tid reduserer seg til en tvekamp mellom bolsjevismen og det nordisk-europeiske prinsipp; forholder det seg slik, da må vi se det mest effektive botemiddel mot bolsjevismen og mot Bolsjevik-Russlands renker og an-

slag, i et nærmere kulturelt, økonomisk og politisk samarbeid mellom de nordisk innstillede folk i videste forstand; i første rekke mellom skandinaver og briter, og dernest tyskere. Et nordisk forbund mellom Skandinavia og Storbritannia med tilslutning av Finnland og Holland og hvori Tyskland og eventuelt de britiske dominios og Amerika, senere kunne trekkes inn, ville bryte brodden av enhver bolsjevikisk kombinasjon og sikre den europeiske civilisasjon og fred i overskuelig fremtid. (...)

På tross av alle motsetninger som verdenskrigens blodige konflikter måtte ha etterlatt, er sådan redelig og sympatisk forståelse mellom individer av nordisk innstilling i alle land den viktigste plikt for alle langtskuede kvinner og menn. Jeg er så dypt overbevist om betydningen herav at jeg ikke mener å kunne slutte disse betraktninger over de russiske forhold og deres sammenheng med våre, bedre enn med en appell til dette skandinaviske, nordiske og stornordiske samarbeid.»

Den nordiske tanke om frihet og likeverd, slik den bl.a. er nedfelt i våre tusenårgamle landsdelslover, var alltid noe helt sentralt for Quisling, men han var på ingen måte noen høneblind sjåvinist. Derfor skriver han da også like etterpå:

«Men denne betoning av det nordiske må vi ikke undervurdere betydningen av det almindelige europeiske og internasjonale samarbeid, hverken i sin almindelighet eller for det russiske spørsmål. Navnlige er konsolidering av Europa, basert på forståelse mellom Frankrike og Tyskland, en nødvendig forutsetning for at Europas front mot Russland skal kunne holdes. Å splitte de to hovedstrømmer hvorav vår civilisasjon løper sammen, det latinsk-romanske og det germansk-nordiske, ville derfor være å spille seg de ødeleggende krefter ihende. Det er derfor vi ved siden av det nordiske også må holde på det alle-europeiske og internasjonale samarbeid.»

Av en spesiell medarbeider

ARTIKKEL I

Få vil vel benekte at det er en slags Atlanterhavspakt Quisling her legger opp til omtrent halvannet tiår før utviklingen tvang den frem.

Selv om «Russland og vi» i første rekke var en analyse av det sovjetiske system og den fare det utgjorde, får vi også spredte glimt av det som snart skulle bli Quislings politiske budskap. Han sier i boken bl.a. dette:

«Våre arbeidere i særdeleshet må lære at det dyre forsøk i Russland har ikke vært unyttig, men har endelig og avgjørende vist kommunismens uskikketthet på alle livets områder, og spesielt at det ikke kan være det samfunns-system som det norske folk må legge til grunn for sitt fremtidige virke.

Arbeiderne skal merke seg at den «socialistiske» stat har avslørt seg som politistat, og den socialistiske næringsdrift som den verste form av kapitalisme, som statskapitalisme, drevet av en politisk partikklikk. Når alt kommer til alt, står derfor striden ikke om kapitalisme eller kommunisme, for begge er kapitalisme, og det siste system mer ubarmhjertig og mindre sosialt enn det første. Men spørsmålet er: *Social-individualisme eller kommunistisk slavestat?*

Om det økonomiske system skal være basert på individenes frie produktive virksomhet i kappestrid og samarbeid, eller utelukkende på kollektiv virksomhet med individene som inntetsigende deler i et statsmaskineri. Dette siste system overser den grunnannhet i tilværelsen at visstnok er den menneskelige utvikling bundet til samfundene, men at den skjer gjennom individene og når sitt mål i disse.»

Her har vi igjen å gjøre med Quislings nordiske prinsipper. Fra hedenold har de nordiske samfunn bygget på den forutsetning at enkeltmennesket skulle være fritt til å utfolde seg innenfor en sosialt forsvarlig rammer.

Boken «Russland og vi» var Quislings første fremtreden i det politiske liv i Norge. Snart ble det klart at han tok sikte på noe mer enn bare å være en politisk skribent, for sammen med en del venner stiftet han en organisasjon som han kalte Nordiske Folkereisning. I programmet for denne organisasjonen finner vi en videre utdypning av de nordiske prinsipper som Quisling i «Russland og vi» hadde erklært seg som tilhenger av. Han skriver:

«Så må vi også, uten å underkjenne andres betydning og innsats, ha lov til å tro på de nordiske folks, og deriblandt vårt

norske folks, fortsatte misjon i verden. Mange tegn tyder også på at de nordiske folk her i det egentlige Norden nå er kallet til å spille en ny og større rolle i utviklingen, idet de trekkes mer og mer inn i verdensbegivenhetene.»

Dessuten gir han enda klarere enn i «Russland og vi» uttrykk for hva samfunnets funksjon er: «Målet ligger i de enkelte, i personlighetsutvikling, men denne er knyttet til samfundets utvikling. Samfundet (felleskapet) er et middel, ikke mer.»

Ved siden av at han bekrefter viktigheten av en kompromissløs kamp mot marxismen, tar han for første gang opp et punkt som også senere kommer til å prege ham politisk: Mistroen til parlamentarismen. «Likeså litt synes det nuværende parlamentariske system med sin ufruktbare partipolitikk å kunne løse våre nasjonale oppgaver.» Noe senere understreker han hvor viktig det er at folket «i farens stund erindrer at over de enkelte partier står det hele folks store parti.»

Det skjedde imidlertid noe som gjorde at arbeidet med Nordiske Folkereisning ble stilt i bero. Quisling ble nemlig anmodet om å tre inn i Kolstads bondepartiregjerings som forsvarsminister. Denne utfordringen tok han imot og fortsatte

(Forts. side 6)

Rak og rettsindig til det siste

Av Katharina Aall Norman

Da dødsdommen falt i Quislingsaken og benådningen ble avslått, begynte det norske folk å våkne litt av sine bedøvelse. Dødsdom, dødsdom? Er ikke det forlenget avskaffet i Norge. Har vi ikke vunnet krigen, er det ikke fred?

Så delte folket seg i to. Den ene delen ble kalt isfronten, den andre silkefronten. Den første var nok litt betenkt. Men tenkte vel; det måtte være riktig når de som bestemte det var den og den. Biskoper og høyesterettsdommere, stortingsmenn og ministre.

I silkefronten lød det helt andre toner. Nei, sa den norske mann til den norske kvinne, dette må være galt. Ja, det hendte så mange underlige ting den gangen. En ting var følgende jeg her skal fortelle om.

Høsten 1945 stod det plutselig klistret opp på stolper og vegger i undergrunden i Oslo og andre steder plakater med følgende tekst i store bokstaver: Hvis Quisling blir skutt, skal Kongen skytes. Vi NS-folk som

da var ute, fikk et sjokk uten like, men så forstod vi det. Dette var slått opp for at folk skulle tro det var gjort av oss. På den måten skulle isfronten styrkes. Vi spurte oss selv; lever vi under bolsjevismens skygge? Hva skulle vi gjøre?

Da gikk en kjent NS-mann ned på nr. 19 til fengselspresten. Han hadde med seg et brev til Quisling hvor han fortalte om det som var i ferd med å skje og anmodet ham om å prøve å få sendt en melding til landets aviser om at disse plakater selvfølgelig ikke var satt opp av NS-folk inspirert av ham. Presten tok brevet, gikk ut av rommet mens han låste døren bak seg. En stund etter kom han igjen, leverte brevet tilbake og sa følgende: «Da fengselsbetjenten hadde fått brevet, lest det og gitt det videre til sin overordnede, sa denne etter også å ha lest det: «Dette brevet kan Quisling ikke få for det må ikke skrives noe fordelaktig om ham offentlig i Norge nå.»

Vi fortalte Maria Quisling

om dette, og hun var straks beredt til å prøve å gjøre sin mann kjent med saken. Neste gang hun fikk besøke Quisling fikk hun fortalt ham hva som var skjedd ved å snakke russisk, som betjenten naturlig nok ikke forstod.

Quisling tenkte seg om et øyeblikk, så sa han rolig til sin hustru: «Vi skal svare på denne måten. Jeg skriver et personlig brev til deg som i virkeligheten er til alle mine venner i fengsler, konsentrasjonsleire og til dem som er ute.»

Under over alle under. Brevet ble tillatt sendt til Maria som sørget for å få mangfoldiggjort brevet og sendt det rundt slik Quisling ønsket. Mange av oss husker ennå brevet:

«Oppfor dere slik at hele det norske folk må bli glad i dere. Les Johannesevangeliet, kap. 14—17 for der vil dere finne sannheten. Arbeid for Guds rike!»

Dette var hans siste hilsen til det norske folk.

Det originale hjørnet

– En advarsel

Skamløst naken står tanken

når man har kledd den i ord.

Du har støtt den ut til is og ild,
til alment skue

– tanken alene.

Forbered den nøye!

HaWa

Kommentarer til general Ruge's bok «Felttoget»

Av Sverre Kjelstrup

ARTIKKEL II

Kapitulasjonsavtalen i Trondheim ble utarbeidet i 2 versjoner, en tysk og en norsk, men det står i dem begge at ved forkløning skal den tyske tekst legges til grunn («Für seine Auslegung ist der deutsche Text massgebend»). Den begynner med «Die gesamten norwegischen Streitkräfte», hvilket betyr «samtlige norske stridskrefter», altså hær og marine (vi hadde ikke dengang noe eget luftvåpen). Selv om Roscher Nielsen har oversatt dette til «De samlede norske stridskrefter», hvilket er misvisende, er det meg en gåte at ellers fornuftige folk som prof. Skodvin kan tolke dette som bare gjeldende for 6. divisjon. Det må være et bestillingsverk.

Den folkerettslige stilling for norsk militært personell i Storbritannia (og Canada) skulle på dette grunnlag være ganske klar. De ble da også integrert i de britiske stridskrefter under overordnet britisk ledelse, i britiske uniformer (333. Squadron osv.), og da tyskerne i Norge kapitulerte i 1945, skjedde det til den britiske general Sir Andrew Thorne. Engelskmennene beordret alt tysk militært materiell som var i Norge ødelagt, til stor fortvilelse for norske militære, men det hjalp ikke. At de som frivillig drog til England ble

nordmenn igjen, også folkerettslig da de kom tilbake, er en annen sak.

Om nordmenns deltakelse i krigen på alliert side etter 10. juni uttalte Nygaardsvolds regjeringsadvokat Kristen Johansen: «Det er en frivillig sak, Norge som stat (uthevet av SKJ.) bindes ikke.

Det kan også være grunn til å dvele litt ved Ruges instruks til ob.ltn. Roscher Nielsen om å utvirke at tyskerne så snart som mulig skulle besette Øst-Finnmark. Han var redd for at russerne skulle rykke inn slik at Norge led samme skjebne som Polen. Frykten var reell, selv om en slik invasjon i tilfelle måtte skje sjøverts, for over land lå dengang den finske korridor til Petsamo imellom. Men dette krav, som tyskerne imøtekom, sier noe mere.

Som generalissimus og øverste militære og sivile sjef i de ubesatte områder og med fullmakt fra konge og regjering til å kapitulere, hadde Ruge full rett til å stille et slikt krav, men kun under den forutsetning at det dreiet seg om en total kapitulasjon. Det ser ut som om generalen fattet denne fremsynte beslutning på egen hånd, uten å rådføre seg med konge og regjering eller ved noen instruks fra (Forts. side 6)

Hvem skal vi «forsone» oss med?

Av Hrodgeir

Etter Quisling-debatten i «Antenne 10» i Fjernsynet den 18/6-91 uttalte professor Hans Fredrik Dahl til Dagbladet: — Jeg har opplevd at de som virkelig var engasjert (på begge sider) under krigen, har vist en nesten rørende trang til forsoning før de dør.

Frontkjemperne må vel pr. definisjon sies å høre til dem som var «virkelig engasjert» under krigen, men jeg tror ikke at vi som gruppe noengang har følt, eller føler nå, noe påtrengende behov for «forsoning» med dem som var «på den andre siden». Forutsetningen for forsoning må være at man har næret uforsonlige følelser eller handlet uforsonlig overfor andre, i dette tilfelle overfor dem som på en eller annen måte deltok aktivt i krigen mot Tyskland.

De aller fleste av frontkjemperne, som nordmenn flest under krigen, hadde slektninger, barndomsvenner, skolekamerater eller arbeidskolleger som var i aktiv innsats som flygere i RAF, i Marinen, i handelsflåten, i Norwegian Independent Company (Kompani Linge), for å nevne noen innsatsområder, hvor nordmenn gjorde en frivillig krigsinnsats på alliert side. Vi så frem til å møte dem igjen en gang — når krigen var over.

Det har vi også gjort, og i mange tilfelle har gjensynet vært hjertelig — med respekt og forståelse for hverandres opplevelser, krigsinnsats og motiver.

Det har ikke vært tale om «forsoning», men om «gjensyn», og i mange tilfelle om fortsatt vennskap og omgang.

At det finnes noen «uforsonlige» blant de aktive krigsdeltakerne på begge sider, kan ikke benektes, men det kan trygt sies at disse ikke er i flertall.

Handlet galt?

I intervjuet med Dagbladet etter Antenne 10-programmet uttalte den tidligere motstandslederen og VG-redaktøren, Oscar Hasselknippe, blant annet: — Frontkjemperne har jeg ingenting i mot. De fleste innså jo senere at de handlet galt.

Rent overflatisk betraktet kan dette se ut som en «forsonende» uttalelse, men det er i virkeligheten et uttrykk for en nedlatende overbærenhet. Det er også et uttrykk for manglende forståelse for de motiver som fikk oss til å dra til Østfronten istedenfor til England.

Jeg vil tro at Hasselknippe mener det godt, og at han gjerne ønsker en «forsoning», men hans premisser er ikke holdbare. Hans uttalelse om at de fleste frontkjemperne «har innsett at de handlet galt», er en påstand som er tatt ut av luften og som må stå helt for Hasselknippes egen regning.

Den har iallfall ikke rot i virkeligheten.

Den er vel heller et uttrykk for det gamle, banale ønsket om å oppleve «angrende landssvikere» som ber om tilgivelse og syndsforlatelse for at de var vilige til å sette liv og helse inn for det de mente var til landets beste i Europas skjebnetime.

Hvis det er dette som menes med «forsoning», er det fare for

at den bare vil forbli ønsketekning — både hos professor Dahl og redaktør Hasselknippe.

Praktisk talt ingen frontkjemper har noen gang, verken offentlig eller privat, «innsett at de handlet galt» ved å melde seg til kampen mot bolsjevismen.

Tvert imot!

«Dere har seiret!»

Hendelsene i Øst-Europa de siste år har da også til fulle vist berettigelsen av frontkjempernes deltakelse i kampen mot kommunismen for snart 50 år siden!

En krigshistoriker sa da også for kort tid siden til en forsamling frontkjemperne: — Kommunismens pest er feid ut av Europa — dere har seiret!

Men det er lenge siden vi «seiret». I 50 år har vi stått imot omverdenens trykk av fordømmelse og forakt — vi har overvunnet fristelsen til å «innrømme feil» i bytte for sosial posisjon. I kraft av vår gode moralske samvittighet overfor fedrelandet har vi ikke latt oss knekke av løgn og bakvaskelse. Vi har seiret fordi vi har overlevd som mennesker trass i en umenneskelig skittkasting i massemediene.

Vi har vunnet anseelse fordi vi har skjettet vårt arbeid og vår oppgave som foreldre på en måte som har avtvunget, ofte motvillig, respekt i våre omgivelser.

Og endelig: Vi har seiret fordi vi har opprettholdt og styrket kameratskapet fra kampene på Østfronten.

Hvem skal vi så «forsone» oss med?

MÅNEDENS
PERNILLE:

Sensommertanker

«Arbeiderbladet» fortjener berømmelse for sitt mot: Insetratet, som jeg gjengir nedenfor i sin helhet, er hentet fra avisens MOM-side, og jeg utelater innsenderens navn:

«Norsk arbeiderbevegelse forstrer vedvarende politiske begavelser. Først var det AUF-leder Turid Birkeland — med sin fraværende samfunnsmessige forstand — så eksponerer Trond Jensrud seg på ny, med sin politiske eminens. Først var det seksualiteten som i sterkere grad måtte få plass i media — nå vil han senke pensjonsalderen til 60 år.

Det er i sannhet ungt driv og intellekt i arbeiderbevegelsen».

Så vidt jeg vet ble Trond Jensrud ved stortingsvalget for to år siden lansert av AP som

ungste kandidat til jobben som stortingsrepresentant for å sanke ungdommelige stemmer til sikring av nok et mandat i Buskerud. Og en stortingsrepresentant må profilere seg og tenke på gjenvalg. Det er stor arbeidsløshet for tiden.

Interessant er også et intervju som «Dagbladet» bringer med en representant for konsulentfirmaet Stayer. Han mener at «imagebuilding» eller personlighetsoppbygging foregår i det skjulte blant politikere i Norge, og opplyser at firmaet har hatt kunder fra det hold.

Intet forundrer meg når det dreier seg om denne kategori medborgere, som jeg i tiltagende grad blir allergisk mot. Det er jo utseende det kommer an på i fjernsynets dager, eller for å si

det populært: Det er trynefaktor som teller.

Og så er det valgår på ny. Riktignok kunne man misoppfatte det hele og tro det var stortingsvalg og ikke bare et skarve kommune- og fylkestingsvalg, slik som rikspolitikerne profilerer seg.

Men KrF vil ved siden av de vanlige kjepphestene også gå inn for sykkelstier i kommunene. Kjell Bondevik problemerte dette til fjernsynets dagsrevy da han i spissen for 200 tilhengere, alle på gule sykler, toget inn i Grimstad. Så her får også kommunene sine.

SP vil derimot sette EF i sentrum for valget i september, og dette er høyst interessant. Er man på dette hold redd for at enkelte norske kommuner eller

fylker skal søke om separat medlemskap i Europa?

Naturligvis går botemidler mot arbeidsløsheten igjen overalt. Å mestre den har jo de som har sittet med makten i de siste årene uavbrutt stilt i utsikt.

Men det er da ikke rikspolitikerne som stiller til valg. Er det ikke dem som skal bringe oss ut av det uføre kommunene befinner seg i, vi skal stemme på?

Riktignok er det jo slik at vi overhode ikke har noen ting vi skal ha sagt, så forsåvidt kunne det være hipp som happ. Det eneste vi kan gjøre er å velge mellom de stemmesedlene som er utlagt i valglokale, og de er jo komponert av de forskjellige partiene. Det er mennesker vi i det vesentlige ikke kjenner. Og kjenner vi en eller annen, eller i

det minste vet om en eller annen, så er sikkert vedkommende ikke kumulert, så sjanser selv til en minimal innflytelse har vi ikke.

Jeg har mistet lysten til å gjøre min såkalte borgerplikt, men jeg gjør den vel allikevel av gammel vane.

«Valg er vrøvl» skal en fordoms redaktør av «Morgenbladet», ved navn Friele, ha sagt eller skrevet. Han hadde vel fått nok av politikere han også.

Det påstås at man ikke kan leve av gjensidig å frisere hverandre. Men det er tydelig at man kan leve meget godt av stadig gjensidig munnhuggeri. Og det er vel den kategori mennesker jeg har kommet inn på ovenfor det beste bevis på.

Pernille

ETT FOLK av mange raser og tungemål?

Av Jack Erik Kjuus

I forbindelse med nedenstående artikkel ønsker forfatteren å presisere at han er leder for partiet «Stopp innvandringen», ikke for FMI, slik Folk og Land kom i skade for å skrive i nr. 6.

«Ett folk av mange raser og tungemål» var ett nytt uttrykk som ble lest i kirkebønnen etter vigslingen av vårt Kongepar. Trygghet for våre «nye landsmenn» ble det også bedt om. Trygghet for alle landsmenn burde heller Kirken ha ønsket seg!

Vi, nordmenn og samer som er urinnvånere, er gjennom et par årtier blitt bearbeidet på en grotesk ensidig måte av Kirke, aviser og NRK, til fordel for det såkalte fargerike fellelskap.

Man må tilbake til krigens og okkupasjonens dager, eller bak jernteppet for å finne maken til propaganda mot folkeviljen.

Når det gjelder fremmedpolitikken, tror jeg faktisk at de fvh. østblokkland har det bedre enn oss med hensyn til ytringsfrihet.

Våre menneskerettigheter krenkes, ikke de nye landsmenns, som under alle mulige og umulige påskudd har trent

seg inn i landet vårt, støttet av våre skattepenger og «være» politikere!

Folkeavstemning har vi bedt om gang på gang. Det står nemlig om ikke mindre enn det norske folks eksistens: I Oslo består grunnskolenes førsteklasse av en fjerdepart elever med innvanderbakgrunn. Landets hundre tusen fremmedkulturelle (med eller uten norsk statsborgerskap) — hvorav nesten halvparten muslimer — vil om 75 år bli til det dobbelte av vår nåværende befolkning. Om det lenger er noe norsk Kongehus da, enn si noen kristen kirke som kan velsigne Kongehuset, beror på det lovpriste fargerike «fellelskapet» som ikke fungerer noe annet sted i verden!

Kontroller utregningen selv på en lommeregner! (6% årlig vekst pga. familiejenforening, henting av ektefelle i hjemlandet og netto fødselstilvekst).

Aftenposten bringer utførlige beretninger daglig om raseurologier, urinnvåneres kamp for å overleve og krav om virkelig folkestyre.

Hvorfor skulle bare Norge bli spart for alt det som rammer andre?

Nasjonal Samling . . .

(Forts. fra s. 4)

også i stillingen etter at Hunds- eid etter Kolstads død overtok som statsminister. På grunn av det politiske styrkeforhold i Stortinget var det ikke så veldig mye Quisling fikk gjort for å styrke det norske forsvar, men noe var det. Hans største innsats ble den store talen i Stortinget 7. april 1932, der han la frem beviser på at de norske marxister for å fremme sin revolusjonære virksomhet tok imot store beløp fra en fremmed stat, nærmere bestemt Sovjetunionen. Stortinget nedsatte en kommisjon som etter en tids granskning av dokumentene fant ut at Quislings påstander var riktige. Noe ut over det foretok Stortinget seg ikke, og det er ingen tvil om at denne handlingslammelsen ytterligere svekket Quislings tro på det parlamentariske system.

Hunds- eids regjering ble imidlertid felt tidlig i 1933, og igjen

NICOLAY von WEYMARN

Armand Johansson, P.I. Övertånger, S-79026 ENVIKEN, Sverige, søker kontakt med Weymarns kamerater fra Legionen.

Erik A. Richovd

sto Quisling uten noen politisk posisjon. Det varte imidlertid ikke lenge. 17. mai 1933 sender han ut «Oppfordring til Nasjonal Samling», hvilket betydde at han aktet å opprette et eget parti. Og det var meningen at det skulle være hva navnet sier, en nasjonal samlingsbevegelse og ikke et vanlig parti. Avvisningen av det gamle system er tydelig: «De store gamle partier har uttømt sin oppgave i forgangne forhold. De er alle, mer eller mindre, klassepartier. Ingen av dem har evnet å samle vårt folk om spørsmålet social ening, som er det viktigste politiske spørsmål i vår tid.» Om Nasjonal Samling heter det: «Det er denne bevegelses mål, ikke å splitte, men å samle, og tvinge igjennom en konstruktiv krisepolitikk. Derfor tilbyr man å gå i listeforbund med Bondepartiet, Høyre, Frisinnede Folkeparti og Det radikale folkeparti.» Dette ble imidlertid ved valget i 1933 avslått. De eneste som ville samarbeide, var Bygdefolkets Krisehjelp. Det ble stillet opp felleslister mellom NS og BF i en rekke landdistrikter. Dengang valgte bygdene og byene hver for seg.

Fra mai frem til Sttingsvalget var det bare noen få måneder. Partiet eide ingen presse, og det man greide å få utgitt var 7—8 nummer av en liten avis

som ble delt ut i beskjedne opplag. Noen mulighet for presentasjon i TV fantes jo ikke på den tiden. Allikevel fikk NS og Bydefolkets Krisehjelp over 27.000 stemmer, men da stemmene var nokså jevnt fordelt på de valgkretser der man deltok, ble det ingen stortingsrepresentanter ut av det. Valgresultatet tok imidlertid ikke motet fra Quisling og hans medarbeidere. Utbyggingen av partiet fortsatte, og i begynnelsen av 1934 fikk man i gang en ukeavis som utkom regelmessig, og som til og med ble betydelig utvidet fra 1. januar 1935.

I denne tiden ble Nasjonal Samling oppfattet som et nærmest kristelig-nasjonalt parti, og bl.a. en rekke prester sluttet seg til. Helst ville NS kalle seg en bevegelse, og man tok opp gamle norske symboler som Olavskorset og Håkon Håkonsens riksfarver, rødt og gull. Sine største stevner holdt bevegelsen gjerne på steder som hadde tilknytning til norsk historie, så som Stiklestad, Hafsfjord, Domkirkeodden på Hamar og gravhaugene i Borre.

Et endelig program for Nasjonal Samling ble vedtatt i januar 1934 og forble uendret så lenge partiet eksisterte. Dette program ble merkelig lite omstridt og ikke særlig sterkt angrepet fra motstandernes side. Det var slett ikke fordi det var intetsigende, for på flere avgjørende punkter brøt det med vanlig praksis, men det inneholdt en rekke punkter som folk flest fant svært ønskelige. Det kan nevnes at NS allerede på dette tidspunkt forlangte såvel alders- som uføre- og barnetrygd innført. Barnetrygden skulle partiet selv få gleden av å innføre.

Det punkt i programmet som kan sies å være mest radikalt, var kravet om opprettelse av et faglig riksting til erstatning for Stortinget. Forslaget gikk ut på at folk skulle velge sine representanter gjennom de faglige og kulturelle organisasjoner de tilhørte, slik at man kunne unngå det høyst mangelfulle system med valg gjennom partier. Representantene kunne selvfølgelig danne «partier» så meget de lystet når de først satt i rikstinget, men deres eventuelle gjenvalg ville være avhengig av hvordan deres yrkeskolleger i deres faglige og kulturelle organisasjoner stilte seg til dem. Det gjorde jo enhver partitilknytning ganske løs. Motstandernes anklager om at NS var et diktaturparti, faller på sin egen urimelighet. Selv midt under okkupasjonen forsøkte NS å bygge opp en folkerepresentasjon basert på dette rikstingsprinsippet.

Et annet viktig punkt i programmet var forslaget om å innføre arbeidstjeneste for ungdommen. Dette skulle tjene to

formål: For det første var nydyrking den gang en meget aktuell sak både for å skaffe folk arbeide og for å øke selvforsyningsgraden når det gjaldt mat. De første årene for han fikk avlinger av betydning, var vanskelige og tunge for en nybrottsmann, og gjennom arbeidstjenesten kunne ungdommen hjelpe ham. For det annet var tanken med arbeidstjenesten den at om ungdommen fra alle lag av samfunnet fikk stå i fysisk arbeid sammen, så kunne man derved skape større gjensidig forståelse og bygge ned klassemotsetningene. Å få slutt på klassekampen var jo et av Nasjonal Samlings fremste mål.

(Forts. neste nr.)

Tegneren og . . .

(Forts. fra s. 8)

«Fader vår, forlat oss vår skyld som vi tilgir våre skyldnere (unntatt NS-medlemmer altså). Giv oss i dag vårt daglige brød (vi som har attest for nasjonal holdning). Thi riket er ditt, men makten og æren får du dele med Kirkefronten og Heimefronten. Amen.» Det var denne bønningen som fikk Narvesen til å nekte å selge tidsskriftet, enda det hadde et opplag på rundt 20.000. Denne salgsnektelsen førte til at «Trollspeilet» etter ytterligere et par nummer måtte innstille.

Einarson sto også bak «§100», der Toralf Fanebust var en meget pågående redaktør og en ytterst frisk kritiker av «retts»-oppjøret. Boken omtaler også en rekke andre motstandere av de uhyggelige «retts»-tilstandene den gang.

En by på trygd . . .

(Forts. fra s. 8)

tene til sosialtrygden på østkanten er ufattelig store.

Jeg synes det er underlig at Oslo fortsetter å ta i mot asylinnvandrere når politikene vet at de blir sosialklienter i mange, mange år framover. Om få år vil deres sønner og døtre melde seg på arbeidsmarkedet. De vil ikke finne arbeid og disse blir også sosialklienter. Hvor mange slike sosialklienter makter Oslo å ta i mot før økonomien bryter helt sammen?

Kan Oslo framlegge tall på hva disse innvandrerne koster oss? Da også medregnet dem som alt er innvilget norsk borgerskap. Få år tilbake hadde ikke Oslo disse store utgifter som i tiden framover bare vil øke og øke. Hva kan gjøres for å stoppe denne utvikling?

Jeg laster ikke de fremmede. De kan ikke noe for at det ikke er arbeid og de blir nødt til å være trygdede for å kunne leve. Det er politikernes feil. De burde for lengst ha innsett at det

er en økonomisk grense for hvor mange sosialklienter Oslo kan underholde. Og når det ikke er arbeid til en nordmann, da er det heller ikke arbeid til en fremmed. Det burde være en oppgave for forsker Ivar Breivik eller for en annen forsker å finne ut hva asylinnvandringen koster Oslo sosialbudsjett.

Kommentarer til . . .

(Forts. fra s. 5)

dem. Å kreve noe slikt hvis det bare dreiet seg om en del-kapitulasjon for 6. divisjon ville vært absurd. Jeg skulle gjerne se hvordan professor Skodvin kan begrunne det. Når jeg leser hans begrunnelser for at kapitulasjonen ikke var total, ser det for meg ut som om han svever i den tro at det er den tapende part som kan diktere kapitulasjonsbetingelsene.

På et punkt uttaler general Ruge seg med nesten profetisk fremsyn. Jeg tenker på det hvor han skriver at det er den som gjør færrest dumheter som vinner krigen (s. 203). Det slo iallfall til for Hitlers vedkommende med alle de fadeseer han gjorde. Den første generaltabbe var å gå løs på Sovjet-Unionen 21.6. 1941 før seiren i vest var sikret. På dette tidspunkt var Frankrike overvunnet og England nesten slått. Den neste var å erklære USA krig etter japanernes angrep på Pearl Harbour. Og den avgjørende tabbe i Russlandsfelttoget gjorde han da han satte igang offensiven mot oljefeltene i Kaukasus før Stalingrad var tatt, noe hans generaler holdt frem som helt nødvendig. Vendepunktet i den 2. verdenskrig kom etter det tyske nederlag ved Stalingrad.

Annæus Schjødt . . .

(Forts. fra s. 1)

og han fikk sine diktatoriske fullmakter fra en demokratisk valgt forsamling. Det gjorde ikke Quisling. Han og hans styre ble godtatt av tyskerne uten det norske folks billigelse. Men det var krig, og heller ikke Quisling kan tillegges å ha innført noe samfunnssystem.

Schjødts karakteristikk av dette kommer til uttrykk slik: «... Det lot seg ikke gjøre å godta systematisk brutalitet og terror, konsentrasjonsleirer, tortur, antisemittisme, undertrykkelse og avstraffelse på grunnlag av meninger, heller ikke å gi noen som helst støtte til utøverne av et slikt system.» Dette er en korrekt beskrivelse av Sovjet-bolsjevismen på hvis side Schjødt har befundet seg.

Konsentrasjonsleire var ingen tysk men en anglo-amerikansk oppfinnelse. De var kjent

fra den amerikanske borgerkrig og briternes krig mot boerne i Syd-Afrika. Under den annen verdenskrig anbragte myndighetene i USA amerikanske statsborgere av japansk herkomst i konsentrasjonsleire. Da Storbritannia og Frankrike erklærte Tyskland krig i september 1939 satt det 27.000 personer i tyske konsentrasjonsleire hvorav 3.000 var jøder. På få undtagelser nær dreiet det seg om kriminelle eller revolusjonære fiender av statsmaktene. På det tidspunkt hadde bolsjevikene hatt motstandere og uskyldige i konsentrasjonsleire i mer enn tyve år og myrdet titalls millioner mennesker. Verst av alt: Hele verden visste om det. Nordahl Grieg aksepterte det. Hva gjorde Annæus Schjødt?

Er det tale om brutalitet og terror så overgår bolsjevikene det meste av hva som har skjedd i historisk tid. Om terror for øvrig burde det overfor Schjødt være tilstrekkelig å nevne 4 navn: Dresden, Hamburg, Hiroshima, Nagasaki.

Med hensyn til antisemitisme bør ingen nordmann glemme det man opprinnelig grunnlovsfestet angående jøders adgang til riket. Det skjedde 119 år før nasjonalsosialismen fikk regeringsmakt. Siden gamle Egypts og Babylons tid har jøder jevnlig kommet på kant med sine vertsland. Etter at de ble herrer i eget land har de levet i konflikt med sine gjester og naboer. Høsten 1990 uttalte Elie Wiesel: «Jeg hadde aldri trodd at russere, rumenere og polakker skulle feire sin frihet som rasister. De er fri og de er antisemitter». Det fantes antisemitter over hele verden til alle tider både før og etter perioden 1933—1945.

Selv i våre dager undertrykkes og straffes meninger, i demokratiske land. Den 14. juli 1990 ble det kunngjort en ny paragraf i den franske presselov som begrenser utryngningsfriheten. Den 18. april i år ble professor Robert Faurisson kjent skyldig etter denne lovbestemmelsen og dømt til å betale en bot på 250.000 franc. Publikasjonen Le Choc du Mois fikk en bot på 180.000 franc. Etter samme lov kan man i tillegg få inntil 1 års fengsel.

Så er det bare å sette seg ned og vente på det argument som med absolutt sikkerhet alltid kommer: Hva med Holocaust og de 6 millionene jøder?

Heller ikke det argumentet har beholdt sin kraft. Det er fastslått at ingen ble gasset ihjel i leire innenfor Tysklands grenser. Kanskje består det ennå noe tvil om hva som foregikk i Auschwitz, Birkenau, Majdanek men også den er på det aller nærmeste ryddet av veien. I løpet av en viss tid vil det antagelig være erkjent at Holocaust var en

myte, en avisand, en overlevning fra den skånselsløse propagandakrigens dager under den annen verdenskrig.

Napoleon gjenoppstod aldri. Heller ikke Hitler vil gjøre det. Kanskje h.r. advokat Annæus Schjødt mest av alt skader seg selv ved å møte historieforskning med partsprosedyre.

Nasjonalisme og . . .

(Forts. fra s. 3)

selvstyre. Økonomisk, forsvars- og utenrikspolitikk ville vært fellesanliggender hørende under en forbundsregjering og en forbundsforsamling. Forbundsprezident ville vært den tyske rikskansler. I dette kan sees en tydelig analogi til den preussiske konges funksjon som tysk keiser i Bismarck-riket av fortsatt bestående, indre selvstyrende konge- og fyrstedømmer. Bemerkesverdige i Quislings utkast er de kauteler som er innlagt for å hindre stormaktsdominans over de mindre medlemmer. De kommer ikke dårlig fra en sammenligning med FN-charteret eller EF-forfatningen.

Høyforræderi . . .

(Forts. fra s. 1)

seire. Mange av oss var enige med ham i det, og akkurat på dette punkt er det klart at man «like godt kunne komme til det ene som det annet standpunkt». At jøssingene valgte å sluke den sovjetiske kamel, får det være deres sak å gi en rimelig forklaring på. Samtidig som Quisling og vi så det som ønskelig at Tyskland vant i denne kamp, kjempet han og vi med alle midler for å hevde vår rett overfor tyskerne, og for å skaffe oss vår frihet tilbake om Tyskland skulle seire. Vi slåss også for å gi landet et folkevalgt styre i form av det faglige riksting. Hadde Tyskland vunnet annen verdenskrig, ville Quisling i dag vært frihets- og folkehelt.

Bøckman avslutter med et spark til frontkjemperne. Ville han ha gjort det om Norge hadde delt de østeuropeiske lands skjebne etter krigen? Jeg tror han da ville ha betraktet dem som folkehelter. Forøvrig overser Bøckman som vanlig det faktum at krigen mellom Tyskland og Norge opphørte 10. juni 1940, og at ingen frontkjemper kjempet sammen med tyskerne før det tidspunkt.

Historieløshet . . .

(Forts. fra s. 1)

er å forstå sin tid og ville det gode. Det innbefatter å se litt

lengre. Quisling programfestet en rekke sosiale tiltak (barne-trygd bl.a.) lenge før AP f.eks. oppdaget at politikk var annet enn klassekamp og proletariets diktatur. En del av disse ting ble igangsatt i de vanskelige okkupasjonsårene og senere videreført av etterfølgende regjeringer. Allerede i begynnelsen av trettiårene skisserte Quisling et fellesskap for Europa og gjentok dette overfor Storbritannia og Tyskland under sine fredssoneringer i 1939.

Stortinget i 1940 ble av mange betraktet som ulovlige. Det hadde bevilget seg et fjerde år og gjort det gjeldende for egen periode. Juristene strides om dette var lovlig. Stortingsperioden hadde til da vært tre år. Etter å ha talt forsvar i mange år og ustoppelig advart mot det som kunne komme, følte Quisling seg ikke bundet av regjeringen Nygaardsvold. Men mens Storting, presidentskap, høyesterett og den norske kirkes primas, biskop Berggrav, forhandlet om Kongens avgang, var Quisling opptatt med å få Kongen tilbake igjen og til rors. (Slik som i Danmark). Terboven kom de nevnte herrer til unnsetning ved å torpedere deres forsøk. Mange sendte nok den tyske rikskommissæren vennlige tanker etter krigen. Jeg henviser alle som ønsker et mere nyanisert bilde av disse begivenheter til Undersøkelseskommissjonen. Kommisjonen var i arbeid da Quisling ble henrettet. Dessuten til det store antall bøker som er kommet ut — særlig i senere år — av forfattere som ikke har hatt tilknytning til Quisling og hans tilhengere.

Det er forunderlig at de som mener de har vunnet den siste verdenskrigen, knust både facismen og nazismen, og også tar æren av å ha knekket sine gamle partnere, kommunistene, som har gullende ren sti og på en mysteriøs måte unngikk å bidra til Det tyske rikes krigspotensial under okkupasjonen og som endelig heller ikke hadde noe ansvar for landets politikk og manglende forsvarsberedskap før 8. april 1940, det er forunderlig at de med seirens palmer og søte vin ikke har kunnet bytte hevn med glede og vise mere romslighet og i alle fall en smule selvransakelse.

Tross alt så var det ikke noe land under tysk okkupasjon (kanskje unntatt Danmark) som kom bedre gjennom krigsårene enn Norge. Med god helse, med solid økonomi, med vårt bedriftsliv og jordbruk intakt og en administrasjon på statlig og kommunalt plan med papirene i orden. Har Annæus Schjødt jr. — som i denne sak ikke er aktor, noen gang vurdert hvordan dette kunne gå til? I det spillet hadde Quisling ikke bare en finger med, men et fast grep.

BOKTJENESTEN

Postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Telefonbest.: (02) 19 06 71

.... eks.	QUISLINGS FORSVARSTALE,	
	Nummerert praktutgave	kr. 150,-
.... »	QUISLINGS FORSVARSTALE,	
	Billigutgave	kr. 45,-

Serien «SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN»:

.... eks.	Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: NS og fagorganisasjonen	kr. 50,-
.... »	Odd Melsom: Fra kirke- og kultur-	
	kampen	kr. 50,-
.... »	Einar Syvertsen: Også dette bør	
	være sagt	kr. 50,-
.... »	ALLE 4 BIND:	kr. 150,-

.... »	A. I. Bru: Professor på ville veier	kr. 50,-
.... »	A. I. Bru: Her er London	kr. 60,-
.... »	Adolf Hoel: Universitetet under	
	okkupasjonen	kr. 25,-
.... »	Finn Kjelstrup: Den norske kapitulasjon	kr. 20,-
.... »	Per Lie: Sannheten om Telavåg-affæren	
	1942	kr. 15,-
.... »	Kai Normann: Diktene Laurbærkransen	kr. 20,-
.... »	Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	kr. 25,-
.... »	Knut Steenstrup: Dilemma	kr. 200,-
.... »	Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	kr. 50,-
.... »	Chr. Christensen: Den andre siden	kr. 60,-
.... »	H. Franklin Knudsen: I was Quislings	
	Secretary	kr. 55,-
.... »	Arne Stornes: Spor i vår nære historie	kr. 115,-
.... »	Arne Stornes: Sataniske glør	kr. 115,-
.... »	Arne Stornes: Skrift om vår nære historie	kr. 70,-
.... »	Sundra Sand: Hva var Kristen Samling?	kr. 5,-
.... »	Sundra Sand: Noen erindringer fra tiden	
	omkring Vidkun Quislings siste dager	kr. 5,-
.... »	Dr. jur. Gustav Smedal: Patriotisme og	
	landssvik	kr. 100,-
.... »	Bjørn Vardaas: Grunnlovsbrudd og	
	rettsoppgjør	kr. 30,-
.... »	Bjørn Vardaas: Rettsliv og rettsstat	kr. 20,-
.... »	Roald A. Nielsen: The «Solbris»	
	Escapade	kr. 100,-

«OPPGJØRET» BEDØMMES:

.... eks.	Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	kr. 5,-
.... »	Forbundet: § 104. Mere lys over retts-	
	oppgjøret	kr. 10,-
.... »	H.r.adv. Albert Wiesener: ASTRID D.D.D.	kr. 100,-
.... »	Roald A. Nielsen: «Solbris Oho!»	kr. 100,-
.... »	H.r.advokat Albert Wiesener: Lys over	
	landssvikoppgjøret	kr. 145,-

Legg til kr. 20,- for forsendelser ved forskuddsbetaling til: Postgiro 0804-5 15 46 38. Bankgiro 6063.05.01248 eller ved sjekk, i kontanter eller frimerker. (Ellers porto og oppkravsgebyr.)

I alt bestilles for kr. som betales slik:

Navn:

Adresse:

Postnr.: Sted:

Miljøkommunister

Bellonas Frederic Hauge har anklaget sine naturvernkolleger i bl.a. Framtiden i våre hender og Naturvernforbundet for å være «miljøfascister» fordi de bruker miljøargumenter i et forsøk på å omforme samfunnet i den retning de selv ønsker. Hauge har rett, bortsett fra at han bruker feil terminologi. Disse folk sammen med SV's Erik Solheim er nemlig miljøkommunister. De vet at det i dag er håpløst å argumentere for marxistiske løsninger, så derfor snakker de lite eller ingen ting om det, selv om det egentlig er det som opptar dem. Isteden forsøker de å få innført det totalt sentraldirigerte og ufrie samfunn ved å skremme livet av folk med miljøargumenter, som ofte er svært dårlig fundert og i noen tilfeller direkte løgnaktige. Hauge nevner bl.a. påstanden fra valgkampen for to år siden om at verden hadde ti år på seg for å forhindre at den gikk under i forurensninger. Dette og flere andre ting kaller miljøaktivisten Frederic Hauge det rene tøv. Det er vikarierende holdninger for folk som ønsker å ta fra oss en stor del av vår frihet.

For ordens skyld: Vi er selvfølgelig for bevaring av vårt miljø. Vi er bare imot overdrivelser og politiske misbruk av miljøargumenter.

En by på trygd

Av Viktor Bäcklin, Oslo

Det skrives stadig i aviser at Oslo er i bunnløs gjeld og det kuttes ned både på det ene og på det andre. Mye skyldes feildisposisjoner og at kommunepolitikere har vært for skjedesløse med pengene. Men en av de største utgiftsposter på budsjettet er sosialutbetalingene.

I Aftenposten av 30.5. sto det å lese. «En by på trygd. En fjerdedel av arbeidsstyrken i Oslo går på trygd. Og hele problemet er knyttet til byens østkant, sier forsker Ivar Breivik.»

Nå vet vi at over 90% av asylinnvanderne bor på østkanten og vi vet at 8 av 10 av disse er uten arbeid og går på trygd. De som ikke alt er blitt uføretrygdet må nødvendigvis få arbeidsledighetstrygd eller sosialtrygd. Midt på dagen vrir det av fargede mennesker i Oslo sentrum og ned mot Sentralbanestasjonen. Alle kan vel ikke gå på nattskift og dersom det er rett, må de fleste motta trygd. Da er det ikke merkelig at utgif-

(Forts. side 6)

Om å tre offentlig frem

Av Hans Olavsén

Vår venn Eystein Eggen har i egenskap av NS-barn latt seg intervjuet av Dagbladet (27/7). Hans skjebne er nok litt spesiell, men det lar jeg ligge. Derimot vil jeg gjerne kommentere hans bebreidelse mot NS-folk for ikke å stå frem med sitt syn. Der synes jeg han er litt urettferdig. Enhver gruppe har sine offentlige talsmenn, og vi har våre. Jeg nevner bare navn som Aage H. Berg, A.T. Bru, Knut Baardseth, Trygve Engen, Frode Halle, Sverre Kjelstrup, Olaf Lindvig, John Sand, Eivind Saxlund og Hakon Warendorph. Minst et dusin andre trer fra tid til annen

frem i den offentlige debatt. Like lite som at alle Høyre-folk trer offentlig frem er det naturlig at alle NS-folk skal gjøre det. Det gir seg allerede av det faktum at ikke alle er skapt til å skrive artikler eller til å opptre på TV. Det som passer best for de fleste, er å gjøre sitt syn gjeldende i omgangskretsen og nærmiljøet, og det gjør de da også i ganske stor utstrekning.

Dessuten bør Eggen være oppmerksom på at i mange tilfeller der NS-folk ønsker å stå offentlig frem, er det nettopp deres barn som innstendig ber dem om ikke å gjøre det.

Flere skyldige enn Brutus

Til Pernille fra Arnfinn Nuland

Politikerne, politikerne, også «du min sønn Brutus», skylder på dem. OK, de er såmen ikke uskyldige, men hva med oss som har valgt dem? Hva med alle som ikke har gitt velgerne mulighet for noe bedre valg?

Er fullstendig enig med Gullet og deg i at det er, som Hanna Kvanmo så perfekt uttrykte: «Samma mølet alt sammen».

Bedre forholder det seg med pressen for der har man i alle fall ett hederlig unntak og det heter: Folk og Land.

Folk og Land er så enestående innen norsk åndslevning at de som ikke får med seg dette nødvendigvis blir ensidig langtidspåvirket.

Hva med ett virkelig politisk alternativ, hva med en virkelig idévariant? Hva med å børste støvet av det gamle hedersbanner: Fellesnyttens foran egennytten?

Det er en grunnide det hittil har vært tverrpolitisk og tverreligiøs enighet om: Det siviliserte menneskets fortrinnsrett i enhver konsum- og rettighetsammenheng. Menneskerettigheter har hittil vært høyeste verdinorm. Vi må utvide dette privilegium til å omfatte også alle medskapninger. Dette fordi den nu fleretusenårige privilegiummodell med det siviliserte menneskets ego i sentrum synes mer og mer å være tilstrekkelig utprøvet. Den ikke bare resulterer i større og større og mer og mer totale kriger, men miljøsammenbruddene er nå på full fart inn i hverdagen. Modellen er således i ferd med å gjøre fred ennå værre enn kriger noensinne har vært. Hittil har nemlig ingen fred vært verre enn at den etterfølgende krig har blitt enda værre. Også dette er nå iferd med å endre seg i o.m. miljøkollapsene.

Dette nettopp fordi man ikke

bare har neglisert medskapningenes moralske rettigheter, men også undervurdert deres funksjoner.

Medskapningenes naturlige funksjoner er nemlig stadig eneste forutsetning for den biologiske balansens fortsatte beståen. Teorien om menneskenes overfortreffelighet viser seg mer og mer uholdbar ved at gapet mellom menneskenes evne til å forbruke ressurser og deres evne til å gjenvinne dem, stadig blir større og større.

Den naturgitte avhengighet mellom alt liv på kloden er blitt glemt — har mistet sin selvfølgelighet.

Fordelingsproblematikken er ikke slik som hittidige politiske og religiøse ledere doserer, bare et rent mellommenneskelig anliggende. I høyeste grad dreier det seg om alle medskapningers medvirkning og følgelig også om alles rettigheter.

Avfall/søppel lik ressurser i streik/sabotasje.

Naturen lik menneskehetens eneste eksistensforutsetning.

Det forholder seg slik og ikke motsatt. Derfor er det vi mennesker som må overholde naturens betingelser, ikke omvendt.

Hvilke hittidige partier eller religioner har fremholdt disse realiteter og følgelig også nødvendigheten av å prioritere nettopp hensynet til dette høyest? Naturen, den naturlig fungerende natur, er alt livs mor og hittil eneste grunnlag. Den f.t. største trussel mot dette er det siviliserte menneskets konsum. Det er *overfloden* på ressurser til menneskenes egosentriske avbenyttelse som lager vanskelighetene. Ikke *mangelen*, slik som våre politiskere og religiøse ledere velger å hevde og som velgerne *velger* å tro. Kort sagt, det siviliserte menneskets konsum er det uhyret som er istand til å

sluke alt inklusive ethvert håp.

Samtidens realpolitiske utfordring blir derfor å *stans* dette uhyret. Det kan i demokratier kun skje på den måte at det enkelte individ i nødvendig grad reduserer sitt forbruk. Dette må den enkelte velger få klart for seg. Dette står nemlig ene og alene i hennes/hans makt og blir følgelig også *deres* ansvar.

Bli med på det, på å klarlegge dette... Pernille. Jeg foreslår hermed at vi starter et parti under mottoet *fellesnyttens foran egennytten*, og utvider fellesskapet til å omfatte alt organisk liv. Det er noe å tenke på!

Tegneren og humanisten Einarson

Av Balder

Jeg er kommet over en bok fra 1988 som jeg ikke kan se er omtalt i «Folk og Land», men som absolutt er av interesse for våre lesere. Den heter «Karikaturtegneren Einarson. Varmefront.» og er utgitt av Damms Forlag. Redaktører er Eldar Einarson, sønn av tegneren, og Bente Straume, mens Even Lorch-Falch er ansvarlig for research-arbeidet.

Odd Einarson vil først og fremst være kjent blant NS-folk på grunn av tidsskriftet «Trollspeilet» som han utga de nærmeste år etter okkupasjonen. Her gikk han nådeløst til angrep på «retts»-oppgjørets augurer og ertet på seg hele establishment. Ikke minst berømt er hans berggravske utgave av Fadervår:

(Forts. side 6)

Mer om tyskerbarn

Av John Sand

Per A. Löhr-Meek fortjener takk for interessant redegjørelse om tyskerbarna i Folk og Land nr. 5.

At det ikke fantes lovhjemmel for å arrestere «tyskerjenter» ble innrømmet av rikspolitistjef Andr. Aulie under et møte i Oslo Kriminalistforening den 12.12.-45. «Vi mangler fremdeles straffebestemmelser som rammer tyskertøsenes trafikk» sa Aulie. Han opplyste også at det 1.8.-45 satt arrestert 1.097

«tyskerjenter.»

Norske myndigheter dengang gjorde seg skyldig i overtredelse av strl. paragraf 223 som setter straff (fengsel inntil 5 år) for ulovlig frihetsberøvelse.

I Lofotposten for 10.7.-45 finnes følgende:

«Problemet tyskerbarn

Dr. Johan Riis skriver følgende bemerkelsesverdige ar-

tikkel i Stavangeren:

Blandingen av norsk kvinne-tysk soldat vil i mange tilfelle, muligens de fleste, gi et lite verdifullt avkom. Jeg har under min tjeneste på Rikshospitalets barneavdeling hatt anledning til å se endel av det defekte avkommet. Ingen må tro at disse arvemessig mindrevverdige barn kan bli verdifulle medborgere ved godt stell. En kan like godt håpe på at rottene i kjelleren skal utvikle seg til villagriser.»

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag, tirsdag og torsdag kl. 11—15.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPlassen 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.